

Editura Vremea este acreditată CNCS, categoria B,
domeniul *Istorie și Studii culturale*



Colecția *Planeta București* este inițiată și coordonată
de SILVIA COLFESCU

Imagine copertă: Nicolae Filipescu (c. 1890).
(Biblioteca Academiei Române, Colecția *Fotografii și Stampe*, FI 6271)

Coperta: Gabriel Tudorie, după o idee a autorului

Redactor: Odilia Roșianu

Corector: Alexandra Ciuciulin

Tehnoredactor: Gabriel Tudorie

Copyright © Dragoș Lucian Țigău, 2026

Copyright © Editura Vremea, 2026

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ȚIGĂU, DRAGOȘ LUCIAN

Primari de seamă ai Bucureștiului - Nicolae Filipescu /

Dragoș Lucian Țigău. - București : Vremea, 2026

Conține bibliografie

ISBN 978-606-081-374-3

352

929

Primari de seamă
ai Bucureștiului

Nicolae
Filipescu

Dragoș Lucian Țigău



EDITURA VREMEA
BUCUREȘTI
2026

Târnă Mirela, „Alimentarea cu apă potabilă și amenajarea sistemului de canalizare în București (1870–1900)”, în *București. Materiale de istorie și muzeografie*, 12, 1997, 112–122.

Zahariade Ana Maria (coord.), *De la Înfundătură la Intrare. Locuri ale Bucureștiului cotidian*, București: Editura Universitară „Ion Mincu”, 2016.

Publicații periodice

Adevărul, București, 1888–1937.

Anuarul Bucureștilor pe anul..., București, 1883–1906.

Anuarul statistic al orașului București pe [anul/anii...], București, 1879–.

București. Materiale de istorie și muzeografie, București, 1964–2017.

Epoca, București, 1885–1916.

Lupta, București, 1884–1895.

Monitorul Comunal al Primăriei București, București, 1876–1949.

Monitorul Oficial al României, București, 1866–1949.

Urbanitas. Revistă de studii urbane integrate, București, 2020–.

Voința Națională, București, 1884–1914.

CUPRINS

Introducere	5
Omul (familia, studiile, averea, conduita)	10
Cugetătorul și publicistul	44
Politicianul	74
Patriotul	106
Sfârșit de veac în București	119
În serviciul bucureștenilor	136
Consilier urban (I)	138
Primar al Capitalei	154
Președinte al comisiei interimare	296
Consilier urban (II)	301
Evaluarea activității de edil	306
Considerații finale	316
Bibliografie	320

OMUL (familia, studiile, averea, conduita)

Biografia lui Nicolae Filipescu (7 decembrie 1861 – 30 septembrie 1916) are privilegiul unei cunoașteri cuprinzătoare, datorită surselor documentare generoase care o luminează (acte administrative și diplomatice, corespondență, memorialistică, presă, iconografie), precum și interesului arătat acesteia de un număr apreciabil de istorici și publiciști. O parte dintre contribuțiile istoriografice sunt menționate în bibliografia prezentei lucrări.

Familia. Nicu Filipescu a avut o ascendență aleasă care poate fi urmărită documentar începând cu secolul al XVI-lea. Părinții săi au fost Grigore (1817 – 27 aprilie 1881) și Anastasia (29 decembrie 1828 – 28 septembrie 1918). Aceștia s-au căsătorit pe 16 ianuarie 1855 „la 7 ceasuri după amiază”, după cum arată invitația de participare la cununie¹. Pe linie paternă, ascendența lui Nicolae este foarte amplă și onorabilă. Cercetările genealogice începute înainte de 1900 și continuate pe parcursul unui secol² au evidențiat numeroase aspecte ale familiei boierești Filipescu: structurarea membrilor ei pe generații, dinamica ramurilor care fie s-au dovedit

prolifice, fie s-au stins prin absența urmașilor masculini, legăturile de rudenie cu alte neamuri, patrimoniul imobiliar și raporturile de proprietate, funcțiile și rangurile deținute, conduita socială și politică, gradul de instruire, atenția acordată bisericii și culturii. Primul reprezentant cunoscut al familiei a fost Dumitru din Cepturi, din existența căruia sursele luminează perioada 1570–1604, când a ocupat diverse dregătorii însemnate ale Țării Românești: mare vistiernic, mare clucer, mare spătar, mare ban, mare logofăt și mare vornic. De la acest Dumitru și până la Nicolae Filipescu, pe care îi despart peste 250 de ani, documentele evidențiază 11 generații de boieri³. Succesiunea directă a fost formată din: 1) Dumitru din Cepturi – 2) Stoica din Cepturi (atestat 1618–1636) cu funcția de spătar – 3) Dumitrașcu din Filipești (1612–1655) mare stolnic, ctitor al bisericii din Filipești de Târg și al mănăstirii Vărbila – 4) Pană (I) Filipescu (1636–1666) mare spătar și ctitor al mănăstirii Mărgineni – 5) Constantin Filipescu (1655–1696) cunoscut drept Constantin „Căpitanul” și autor al unei cronici a Țării Românești⁴ – 6) Grigore Filipescu (1698–1737) ajuns vel (mare) pitar, vel serdar și vel clucer – 7) Pană (II) Filipescu (ante 1737–1792) poziționat în cele mai înalte și mai bine remunerate dregătorii, anume vel logofăt de Țara de Sus și vel ban – 8) Constantin (Dinu) Filipescu (1751–1817) vel logofăt al Țării de Sus, vel clucer, medelnicer, postelnic și vistiernic – 9) Nicolae Filipescu (1784–1846) mare logofăt – 10) Grigore Filipescu (1817–1881) ofițer,

¹ Radu Rosetti, *Familia Rosetti*, vol. 2: *Celelalte ramuri*, București: Imprimeria Națională, 1940, planșa XXII (facsimil al invitației).

² Octav-George Lecca, *Familiiile boierești române. Istoric și genealogie*, București: Institutul de Arte grafice și editura „Minerva”, 1899, 219–223; Irina Hoinărescu, „Contribuții la istoria familiei Filipescu în veacurile XVI–XVIII”, în *Arhiva Genealogică*, V (X), 1998, nr. 1–2, 277–300; nr. 3–4, 171–198.

³ Octav-George Lecca, *Genealogia a 100 de case din Țara Românească și Moldova*, București, 1911, planșa 34: *Filipescu*; în mediul online, a se vedea <https://genia.ro/genealogie-familia-filipescu/> (funcțională la 1 iulie 2026).

⁴ Constantin Căpitanul Filipescu, *Istoriile domnilor Țării Românești cuprinzând istoria munteană de la început până la 1688*, ed. Nicolae Iorga, București: Editura I. V. Soccec, 1902.

deputat și ministru – 11) Nicolae Filipescu (1861–1916) personajul discutat aici⁵.

Mărturiile medievale ilustrează și modalitatea de adoptare a patronimicului Filipescu. Primul membru al familiei este cunoscut sub numele de Dumitru „din Cepturi”, „din Epotești” și „din Dădești”, acestea fiind moșiile pe care le stăpânea. Nepotul său, Dumitrașcu, a fost cel care a dat numele familiei, mai întâi prin adăugarea la prenume a denumirii moșiei Filipești (Dumitrașco comis *din Filipești*, la 10 septembrie 1624), apoi prin adoptarea numelui de Filipescu (Dumitrașco clucer *Filipescul*, în 2 noiembrie 1634)⁶. Adoptarea noului patronimic se înscrie în fenomenul mai larg, remarcat la multe familii boierești din secolul al XVII-lea, prin care numele unei moșii este preluat de proprietarii acesteia.

Câteva date biografice sunt necesare și pentru a contura personalitatea lui Grigore, zis și Gâgâță, părintele lui Nicolae⁷. În tinerețe, el a urmat o carieră militară, devenind ofițer în noua armată națională instituită în virtutea Regulamentului Organic. În deceniul postpașoptist, Grigore s-a orientat către politică, fiind ales deputat (1851) și membru al Înaltei

⁵ I. Hoinărescu, *Contribuții*; Theodora Rădulescu, „Sfatul domnesc și alți mari dregători ai Țării Românești din secolul al XVIII-lea. Liste cronologice și cursus honorum”, în *Revista Arhivelor*, anul XLIX, vol. 34, 1972, nr. 1, 107-131; nr. 2, 293-324; nr. 3, 441-470; nr. 4, 659-690.

⁶ *Documente privind istoria României*, B. Țara Românească, veacul XVII, vol. 4 (1621–1625), București: Editura Academiei R.P.R., 1954, 459, nr. 471; *Documenta Romaniae Historica*, B. Țara Românească, vol. 24 (1633–1634), București: Editura Academiei R.S.R., 1974, 535, nr. 402.

⁷ Candrea Ion Aurel, Adamescu Gheorghe, *Dicționarul Enciclopedic Ilustrat „Cartea Românească”*, partea a II-a, București: Editura „Cartea Românească” S.A., 1931, 1641 (cu portret în crochiu).

Curții judiciare (1858)⁸. A avut o atitudine favorabilă în privința realizării Unirii Principatelor. La 31 martie 1857, Grigore N. Filipescu era membru al comitetului de proprietari din Țara Românească care îi invita la urne pe alegători în vederea constituirii Adunării reprezentative, ce avea misiunea de a stabili soarta principatului muntean. La 27 septembrie/9 octombrie 1857, s-a publicat lista deputaților aleși pentru Divanul ad-hoc al Valahiei, aici figurând și clucerul Grigore din partea proprietarilor mari ai județului Brăila⁹. În decembrie 1858, Grigore a fost recunoscut ca persoană eligibilă din județul Brăila pentru Adunarea Electivă a Țării Românești, la 10 ianuarie următor a câștigat un loc de deputat, astfel că în istorica zi de 24 Ianuarie 1859, acesta a participat la ședința adunării care l-a ales Domn pe Alexandru Ioan Cuza (1820–1873), consfințind Unirea Principatelor Române¹⁰. Grigore s-a implicat în activitățile de consolidare a noului stat modern, în calitate de membru al primelor guverne din perioada domniei lui Cuza. Grigore a fost ministrul Controlului (instituție care avea atribuțiile Curții de Conturi) în cabinetele prezidate de Ioan Al. Filipescu (25 ianuarie – 27 martie 1859), Constantin Al. Crețulescu (27 martie – 6 septembrie 1859) și Nicolae Crețulescu (6 septembrie – 11 octombrie 1859). De asemenea, de la 16 iunie 1859, Grigore a asigurat interimatul Externelor, pe timpul când titularul Scarlat Fălcoianu l-a însoțit

⁸ Doru Dumitrescu, *Nicolae Filipescu*, Pitești: Editura Nomina, 2016, vol. 1, 29.

⁹ *Acte și documente relative la istoria renascerei României*, ed. Ghenadie Petrescu, Dimitrie A. Sturdza, Dimitrie C. Sturdza, vol. 4, București: Tipografia Carol Göbl, 1889, 176, nr. 964; vol. 5, 708, nr. 1806.

¹⁰ *Acte și documente relative la istoria renascerei României*, ed. Dimitrie A. Sturdza, J.J. Skupiewski, vol. 8, București: Institutul de Arte Grafice Carol Göbl, 1900, 59, 432, 588-592, nr. 2373, 2461, 2498.

pe Domnitorul Cuza în călătoriile prin țara unită¹¹. Grigore Filipescu a rămas în politica mare și în anii următori. În mai-iunie 1866 a fost deputat în Adunarea Constituantă, iar din noiembrie următor este membru al noului Senat, reprezentând colegiul I de Brăila¹². Cu timpul, el s-a retras din viața publică, preferând să se stabilească la Geneva, unde să supravegheze studiile fiului său. Grigore Filipescu a decedat pe 27 aprilie 1881, la reședința sa din Calea Victoriei, suburbia Sf. Vasile¹³.

Ascendența pe linie maternă este la fel de onorabilă precum cea dinspre tată. Anastasia, alintată Asica, mama lui Nicolae, era fiica lui Ion Rosetti și a Saftei Crețulescu¹⁴. Străbunicul patern, Constantin Rosetti (sec. XVIII – înainte de 1822), a fost unul dintre primii membri ai ramurii familiei din Țara Românească. El s-a remarcat ca un personaj important prin funcțiile îndeplinite, mai întâi în Moldova: clucer (1797), vel clucer (1798), paharnic și vel paharnic (1808), apoi în principatul sud-carpatic: ispravnic de Muscel (1809–1810) și

de Romanați (1815)¹⁵. El a avut șase copii, patru băieți și două fete, primul născut fiind Ion Rosetti (1800–1866), bunicul lui Nicu Filipescu. Ion a avut o educație aleasă, fiind cunosător al limbilor franceză și turcă. Acesta a activat în „Societatea Filarmonică”, creată în 1833, și a realizat câteva traduceri din clasicii francezi (Pierre Corneille, Jean-Baptiste Poquelin (Molière), Jean-Pierre Claris de Florian). Prestanța a fost dată și de un *cursus honorum* notabil în administrație și justiție. Ion a îndeplinit funcțiile de paharnic (1829–1838), mare paharnic (1840), spătar (1837–1844), clucer (1841–1846), agă (1846–1856), logofăt (1856–1857). De asemenea, el a ocupat importante funcții în aparatul judiciar, la Curtea apelativă de comerț (1842–1843, 1851–1855), la Divan (1843–1844) și la Înalta Curte (1856–1860), retrăgându-se la pensie în 1860¹⁶.

Cât despre Safta Crețulescu se cunoaște că a avut o ascendență foarte aleasă, cel mai ilustru strămoș fiind însuși marele Domn Constantin Brâncoveanu! Al șaselea copil al voievodului martir a fost Safta Brâncoveanu (1686–1747) care a devenit nevasta marelui logofăt Iordache Crețulescu (c. 1680–1746). Acest cuplu se află la începutul unei ramuri foarte stufoase, formată din 5 copii, 17 nepoți și 23 de strănepoți care aproape toți (20 din 23) au avut urmași în secolul al XIX-lea. Linia care interesează aici a fost compusă din: 1) amintitul Iordache – 2) Toma Crețulescu (1710–1780), mare ban – 3) Dinu Crețulescu (1760–1834) mare vornic și mare ban – 4) Toma Crețulescu (c. 1780–c. 1815) mare logofăt, căsătorit cu o Maria Filipescu, nepoata amintitului ban Pană II Filipescu – 5) Safta Crețulescu, bunica maternă

¹¹ Stelian Neagoe, *Istoria guvernelor României de la începuturi – 1859 până în zilele noastre – 2012*, București: Editura Machiavelli, 2012, 16-18, 20.

¹² Alexandru Pencovici, *Dezbaterile Adunării Constituante din anul 1866 asupra Constituțiunii și Legii electorale din România publicate din nou în edițiune oficială*, București: Tipografia Statului, 1883; *Românul*, 10, 13 noiembrie 1866, 815.

¹³ Serviciul Municipiului București al Arhivelor Naționale (în continuare: SMBAN), *Colecția Registrelor de Stare civilă: Morți* (Culoarea Galben), reg. 22/1881, f. 45r, nr. 489. Comitetul Casei Pen-siilor a emis certificatul nr. 99/14 mai 1881, referitor la trecerea drepturilor la pensie (888,88 lei lunar sau 10.666,56 lei anual) asupra văduvei Anastasia Filipescu (Biblioteca Academiei Române, secția Manuscrise-corespondență, *Arhiva Filipescu – A 3403*).

¹⁴ R. Rosetti, *Familia Rosetti*, vol. 2, 81.

¹⁵ *Ibid.*, 65-66, cu bogate referințe bibliografice.

¹⁶ *Ibid.*, 68-70, cu bogate referințe bibliografice.

a lui Nicu Filipescu¹⁷. Prin faptul că amintitul Toma Crețulescu, cel născut la 1710, se căsătorise cu Safta Costin, strănepoata celebrului cronicar umanist Miron Costin (1633-1691), ascendența lui Nicolae Filipescu a căpătat un plus de valoare¹⁸.

Asica Filipescu s-a distins prin diverse acțiuni caritabile menționate în presa timpului. Aceasta s-a remarcat și prin longevitate, supraviețuind atât soțului (decedat în 1881), cât și unicului fiu (stins în 1916). Ea a murit pe 29 septembrie 1918 și a fost înhumată în Cimitirul Bellu¹⁹.

În lumina datelor evocate, reiese limpede că Nicolae Filipescu era descendentul unor familii boierești foarte influente. El a știut să valorifice această moștenire și să se impună ca o personalitate de prim rang a politicii și societății românești antebelice.

Data și locul nașterii lui Nicolae au rămas multă vreme aspecte imprecise, de natură să-i deruteze pe biografii săi. Venirea pe lume a copilului a fost plasată când pe 5, când pe 7 decembrie în 1861 sau chiar 1862, în București ori la Filipești²⁰. Apelul la sursele arhivistice de primă mână înlătură orice dubii: Nicolae Filipescu s-a născut pe 7/19 decembrie 1861, în mahalaua Crețulescu, și a primit botezul într-o zi de mare sărbătoare,

¹⁷ Enumerarea a 97 descendenți din Safta Brâncoveanu/Crețulescu este publicată de Alexandru Ștefănescu-Kretzulescu, inițial în presă (*Voința Națională*, 13, nr. 3467, 6/18 iulie 1896, 3), apoi în volumul *Memorii asupra bisericii „Kretzulescu” din București, Calea Victoriei*, București: Tipografia Eufrosina N. Miulescu, 1896, 166, poz. 81; Dan Berindei, *Urmașii lui Constantin Brâncoveanu și rolul lor în societatea românească. Genealogie și istorie*, în vol. *Constantin Brâncoveanu*, București: Editura Academiei R.S.R., 1989, planșele I-II.

¹⁸ Mihai Sorin Rădulescu, *Genealogii. Ediție revăzută*, București: Editura Vremea, 2018, 70-71.

¹⁹ Gheorghe Bezviconi, *Necropola Capitalei*, București, 1972, 128.

²⁰ Trecerea în revistă a tuturor variantelor de loc și dată a nașterii, la D. Dumitrescu, *Nicolae Filipescu*, vol. 1, 31.

pe 6 ianuarie 1862, la Biserica Crețulescu, nașul său fiind prințul (academician, diplomat, economist și politician) Ion Ghica (1816-1897)²¹. Nicu a fost unicul copil al soților Grigore și Anastasia Filipescu. Copilăria lui Nicolae este puțin luminată documentar, însă mărturiile disponibile surprind câteva momente vesele și pozne ale micului boier bucureștean. Prieten de joacă i-a fost un băiat de seama sa, Alexandru Davila (1862-1929), fiul reputatului medic și general Carol Davila. Peste ani, Alexandru a devenit un important poet, dramaturg și om de teatru. El a lăsat și o serie de povestiri cu caracter memorialistic, din care nu lipsește figura lui Nicu Filipescu.

„Coana Asica Filipescu venea regulat la noi, la Cotroceni, o dată pe săptămână, să vadă pe mama, prietena sa. Regulat aducea și pe fiul său Nicu ca să se joace cu mine, ceea ce făceam amândoi fără mulță porunceală. Regulat, de asemenea, Nicu venea la Cotroceni, spilcuit, frezat, și pleca dezmațat și ciufulit. (...) Într-o zi, coana Asica adusese la Cotroceni pe Nicu, gătit ca o păpușă. Parcă-l văd: era îmbrăcat într-un costum de catifea cerulie, purta un guler lat, alb, scrobit, călcat frumos (pe atunci la modă pentru copii și numit guler marinier); în picioare Nicu avea pantofi de lac și era frezat ca un «puddle». Cu ochii mari, albaștri, Nicu era frumos de pica. Mână în mână, plecarăm, Nicu și cu mine, să ne jucăm, prin enormul loc viran. Jucăria ne fu sortită de împrejurare: fu să ne ținem după o broască și s-o vedem cum sare. Din săritură în săritură, broasca dădu de nămol;

²¹ SMBAN, *Colecția Registrelor de Stare Civilă. Mitrice, Biserica Crețulescu*, Condicta pentru botezați (1832-1865), f. 134v-135r. D. Dumitrescu, *Nicolae Filipescu*, vol. 1, 31, nota 104 (controversele), nota 106 (referințele arhivale); vol. 2, 255 (fragment din condicta botezaților pentru data de 6 ianuarie 1862).

noi, după ea. Broasca mai sări și ajunse la heleșteu; noi, după ea. Dar, aici, broasca dispăru în apă; Nicu și cu mine, îngropați în nămol până la genunchi, ne uitarăm unul la altul, măhniți că ne scapă jucăria. Vitejește, pornirăm înainte prin nămol: mai căzurăm, mai ne tăvălirăm prin mocirlă, mai ne ridicarăm; dar ne oprirăm, pentru că apa ne ajungea la brâu. După o consultare mută, ținută numai din ochi, băturăm (tot vitejește) în retragere. Bineînțeles, ne duserăm acasă, fără să dăm mare importanță halului în care eram. Coana Asica, însă, îi dădu multă importanță. (...) Mama doică ne luă, ne spălă, ne schimbă, calea-vallea, cum a crezut mai nimerit. Nicu nu mai era frezat; frumosul guler alb ajunsese ca o zdreanță murdară; costumul de catifea cerulie era prăpădit; iar pantofiorii de lac rămăseseră prin nămol, cine știe unde. Coana Asica, mulțumită mângâierilor și sărutărilor prietenei sale, își stăpâni groaza și își veni în fire, dar... nu mai aduse pe Nicu la Cotroceni”²².

Ghidușiile celor doi băieți s-au lăsat cu pagube și în casa Filipeștilor. Același Alexandru Davila își aducea aminte că jocul preferat în grădina prietenului său era aruncatul cu nisip. În timpul unei asemenea „întreceri”, o pietricică ascunsă într-un pumn de nisip a spart un ochi de sticlă galbenă de la geamlăcul multicolor, asemănător unui vitraliu, care decora intrarea casei boierului Grigore Filipescu.

„Bree! Ce nenorocire! Mi se pare că Nicu și cu mine fuseserăm autorii acestui vandalism. (...) Nu râdeți! Pe vremea aceea, un triunghi echilateral de 25 cm latura, de sticlă galbenă, era un lucru rar și prețios: nu se găsea așa geam decât tocmai la Viena. După multă dibuitură, se dădu de urma unui geamgiu care posedă

asemenea geam. Adus imediat în fața fanarului știrbit, geamgiul constată nenorocirea, dădu din cap cu un aer priceput, și pronunță: «coane Gâgâță, costă un galben». «Ce faace!!» exclamă Gâgâță și, croind geamgiului un pumn herculean, îl repezi prin fanar, care se sparse în bucățele. Coana Asica, martoră la toată scena, socoti pe îndelete paguba și zise blajin: «mai bine îi dădeai un galben, Gâgâță!»”²³.

Poznele s-au dus odată cu anii copilăriei, iar Nicu a fost antrenat în activități educative mai pretentioase. Prin 1872 sau 1873,

„Părinții mei care, la programul sărbătoririi Crăciunului (cu *Steaua Frumoasă și Luminoasă*), adăugaseră, la Azilul Elena Doamna, *Christbaum*-ul străin, menținut programul neschimbat. Ba chiar, într-o iarnă, ne-au costumat și grimat, pe mine și alți doi copii prieteni de ai mei, Gheorghe Florescu și Nicu Filipescu (eram de vreo 11 ani) în cei *Trei Crai de la Răsărit*, cu barbe mari de lână țigăie. (...) Făcurăm, la azil, o intrare triumfală, cântând «*Trei Crai de la Răsărit*». Elisabeta Doamna, mișcată până la lacrimi de ce vedea, ne strângea în brațe și ne săruta peste barbele mari de lână țigăie”²⁴.

Revenind la problema legăturilor genealogice, se cuvine a fi creionată imaginea familiei întemeiate de Nicolae. Acesta s-a căsătorit cu Maria Blaremborg (1865–1954), fiica lui Constantin Moret de Blaremborg (1838–1886) și a Mariei, născută Băleanu (1840–1924). Familia Blaremborg(ue) era originară din Flandra franceză, iar una dintre ramurile sale a proliferat în spațiul românesc pe parcursul secolului al XIX-lea. Această linie genealogică a fost deschisă de Vladimir Ivanovici Blaremborg (1806–1846) care s-a remarcat ca ofițer și

²² Alexandru Davila, *Din torsul zilelor*, vol. 1, București: Editura „Oltenia”, 1929, f. a., 192–194.

²³ *Ibid.*, 224–225.

²⁴ *Ibid.*, 184.

inginer-șef al Țării Românești (1832–1846)²⁵. El a avut cincicopii, dintre care cei mai importanți au fost Nicolae (1837–1896) și amintitul Constantin. Nicolae Moret s-a afirmat în magistratură, publicistică și politică, fiind pentru doar trei săptămâni (2–26 noiembrie 1891) ministrul Justiției²⁶. Fratele Constantin (socrul lui Nicu Filipescu) a urmat o carieră militară, până la gradul de colonel, îndeplinind funcțiile de aghiotant al domnitorilor Cuza și Carol, precum și Prefect al poliției bucureștene (1873–1875)²⁷.

Cununia civilă a tinerilor Nicolae și Maria s-a petrecut la 18/30 aprilie 1885, fiind prezenți mama mirelui, părinții fetei și patru martori distinși: generalii Ioan Emanoil Florescu (1819–1893) și Gheorghe Manu (1833–1911), fruntașul conservator Gheorghe Grigore Cantacuzino „Nababul” (1832–1913) și George C. Filipescu (1840–1902)²⁸. Ceremonia religioasă a fost oficiată, trei zile mai târziu, de însuși Calinic Miclescu (1822–1886), Mitropolitul Primat al României²⁹. Detalii despre fericitul eveniment sunt relatate de cunoscutul cronicar monden Mișu Văcărescu (1842–1903), alias Claymoor:

²⁵ Cătălina Opaschi, „Un jurnal de călătorie inedit al colonelului Vladimir Moret de Blaremborg”, în *Muzeul Național*, XVII, 2005, 119–131.

²⁶ Dimitrie Rosetti, *Dicționarul contemporanilor*, București: Editura Lito-Tipografie „Populăra”, 1897, 30–31; Ion Mamina, Ion Bulei, *Guverne și guvernanți (1866–1916)*, București: Editura Silex, 1994, 167.

²⁷ D. Rosetti, *Dicționarul*, 30. A se vedea și <https://genia.ro/familia-blaremborg/> (funcțională la 1 iulie 2026).

²⁸ SMBAN, *Colecția Registrelor de Stare Civilă. Căsătorii (general)*, reg. 8/1885, f. 56r-v, nr. 318.

²⁹ Un certificat de căsătorie civilă (nr. 318/18 aprilie 1885), completat pe verso cu o „constatare” a cununiei religioase (21 aprilie) semnată de Mitropolitul Calinic și de cuscii Constantin Blaremborg și Anastasia Filipescu, se află la Biblioteca Academiei Române, secția Manuscrise-corespondență, *Arhiva Filipescu* (A 3403).

„Joi seară [18/30 aprilie 1885] viorile au răsunat (până) foarte târziu la d-l colonel Constantin Blaremborg. Ospelul (casa – n.n.) d-nului Blaremborg lucea splendid înăuntru și în afară. Casa arunca foc pe toate ferestrele. Credeai că vezi un palat. Dimineața se făcuse căsătoria civilă a d-șorei Maria Blaremborg, fiica cea mai mică a d-lui colonel Blaremborg și a d-nei Maria Blaremborg, născută Băleanu, cu d-nul Nicolae Filipescu, fiul răposatului Grigore Filipescu și a d-nei Asica Filipescu, născută Rosetti. Peste tot obiecte de artă, bronzuri, tablouri, porțelanuri, tapete rare și covoare de preț. Sala de danț e de mătase albastră, stil imperial. O lumină feerică cade dintr-un frumos policandru venețian de cristal alb și din numeroase girandole de Sèvres. În dreapta e un salon îmbrăcat în catifea de *genua mousse*, un adevărat muzeu plin de tablouri, de statui și de porțelanuri. Aici sunt expuse darurile de nuntă într-o frumoasă mobilă *Renaissance*. În stânga e un budoar *Pompadour* transformat într-un splendid magazin. Aici e expus trusoul. În sală e bufetul copios și măreț, întreaga prăvălie a d-lui Capșa. (...) Muzica cântă întruna polci, cadriluri, valsuri etc. Perechile se învârtesc neobosite. În fine, la 3 ore, serata se termină printr-un imens cadril cu figuri condus cu măiestrie de d. căpitan Blaremborg. (...) Duminică [21 aprilie], ceremonia religioasă se va face la Mitropolie la 9 ore seara. Acasă la d. N. Filipescu va fi mare primire”³⁰.

Cuplul a fost binecuvântat cu cinci copii: Grigore (1 octombrie 1886 – 25 august 1938), Constantin (1888–1946), Maria (29 septembrie 1891 – 4 octombrie 1960), Elena/Ella (10 mai 1894 – 28 ianuarie 1983) și Ioana/Jeanette (1897–1940).

³⁰ Claymoor, „Din lume”, în *Românul*, 29, 21 aprilie 1885, 362.